

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. С., 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20221110212446 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК ХХХХ, със седалище и адрес на управление в гр.С., ж.к.“К.П.“, ул.“М.К.“ № 1, представлявано от ВЛ.ВЛ.Х. – управител, чрез адв. Р. В. – САК, с рещу Наказателно постановление № ХХХХ – F643544/08.08.2022 г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП – С., за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2 от Закон за данък върху добавената стойност, за което и на основание чл. 182, ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на дружеството – жалбоподател е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на по 3299,73 (три хиляди двеста деветдесет и девет лева и седемдесет и три стотинки) лева.

В жалбата се релевират пространни доводи в подкрепа на обстоятелството, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно и неправилно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и поради несъответствие с целта на закона. Конкретно се поддържа, че в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление нарушението не е описано по ясен и недвусмислен начин, тъй като не става ясно дали жалбоподателят е

санкциониран за това, че не е отразил в дневника за продажбите издадените от него данъчни документи или отчетите за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС, както и дали е санкциониран за това, че не е отразил фактурите в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени, или не ги е отразил в дневника за продажбите за следващия данъчен период. Сочи се, че наказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон, като е наложил на жалбоподателя имуществена санкция, вместо да го предупреди на основание чл. 28 ЗАНН. Навеждат се доводи, че нарушението разкрива признаците на „маловажно“ такова, тъй като неотразяването на фактурите се дължи на пропуск на задълженото лице, който е бил коригиран още в следващия данъчен период по инициатива на самия жалбоподател и не са настъпили вреди за държавния бюджет.

По изложените съображения се релевира искане към съда за отмяна на наказателното постановление, а в условията на алтернативност – наказателното постановление да бъде изменено, като санкцията бъде индивидуализирана на основание чл. 180, ал. 4 ЗДДС.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.В., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Последната, в дадения ход по същество, пледира за отмяна на обжалваното НП по съображенията, развити в жалбата. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган се представлява от юрк.Ралева, която изразява становище за неоснователност на подадената жалба и за потвърждаване на обжалваното НП, като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение по отношение размера на разноските, претендирани от насрещната страна.

Депозираната жалба срещу процесното НП е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Софийски районен съд, след като обсъди доводите в същата, както и събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на

атакуваното наказателно постановление, констатира следното:

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема следната фактическа обстановка:

"Б.Б." ЕООД е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България със седалище в гр. С. и адрес на управление - район "К.П.", ул. "М.К." № 1, с ЕИК ХХХХ и управител ВЛ.ВЛ.Х.. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 24.10.2011 г. на основание чл. 100, ал. 1 ЗДДС.

С резолюция № П-22221121167949-ОРП-001/24.09.2021г. на орган по приходите била възложена проверка за установяване на факти и обстоятелства по отношение на "Б.Б." ЕООД, ЕИК ХХХХ.

В хода на проверката на дружеството било връчено на 14.10.2021 г. искане за представяне на документи и писмени обяснения с № П-22221121167949-040-001/13.10.2021 г. по електронен път на имейл адрес - ХХХХ. Във връзка с последното, на 22.10.2021 г. и

на 25.10.2021 г. били представени документи по електронен път с придружителни писма № П-22221121167949-ПРД-001-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-002-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-003-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-004-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-005-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-006-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-007-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-008-И/22.10.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-009-И/22.10.2021 г. и № П-22221121167949-ПРД-010-И/25.10.2021 г.

Отделно от това, с ИПДПОЗЛ № П-22221121167949-040-002/18.11.2021 г. от дружество "Б.Б." ЕООД, ЕИК ХХХХ били изискани допълнително документи и обяснения, които документи били изпратени по електронен път с придружителни писма № П-22221121167949-ПРД-011-И/22.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-012-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-013-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-014-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-015-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-016-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-017-И/24.11.2021 г., № П-22221121167949-ПРД-018-И/24.11.2021 г. и № П-22221121167949-ПРД-019-И/24.11.2021 г.

В хода на извършената проверка било установено, че дружеството - жалбоподател „Б.Б." ЕООД – доставчик, е издало фактури на дружества - клиенти, както следва:

1. Фактура № 1000002455/03.11.2020 г. с получател „XXXXX“ ООД с ЕИК XXXXXX, /рекламни материали/, с ДО 11696,00 лева и ДДС 2339,20 лева;
2. Фактура № 1000002458/03.11.2020 г. с получател „XXXXXXXXX“ ЕООД с ЕИК XXXX, /рекламни материали/, с ДО 1212,50 лева и ДДС 242,50 лева;
3. Фактура № 1000002459/03.11.2020 г. с получател „XXXXXXXXX“ ЕООД с ЕИК XXXX, /рекламни материали/, с ДО 1660,50 лева и ДДС 332,10 лева;
4. Фактура № 1000002460/03.11.2020 г. с получател „XXXXXXXXX“ ЕООД с ЕИК XXXX, /рекламни материали/ с ДО 1077,20 лева и ДДС 215,44 лева;
5. Фактура № 1000002462/04.11.2020 г. с получател „XXX" ООД с ЕИК XXXX, /рекламни материали/ с ДО 2220,00 лева и ДДС 444,00 лева;
6. Фактура № 1000002463/04.11.2020 г. с получател „XXX" ООД с ЕИК XXX, /рекламни материали/, с ДО 1794,00 лева и ДДС 358,80 лева;
7. Фактура № 1000002475/05.11.2020 г. с получател „XXX“ ООД с ЕИК XXX, /рекламни материали/, с ДО 2147,10 лева и ДДС 429,42 лева;
8. Фактура № 1000002482/09.11.2020 г. с получател „XXX" ООД с ЕИК XXXXXXXX, /рекламни материали/, с ДО 2414,00 лева и ДДС 482,80 лева;
9. Фактура № 1000002493/10.11.2020 г. с получател „XXX" ЕООД с ЕИК XXX, /рекламни материали/, с ДО 1250,00 лева и ДДС 250,00 лева,
10. Фактура № 1000002494/10.11.2020 г. с получател ЗАД „XXX" АД с ЕИК ХХ /рекламни материали/, с ДО 1535,00 лева и ДДС 307,00 лева,
11. Фактура № 1000002502/11.11.2020 г. с получател „XXX" ЕООД с ЕИК XXXX, /рекламни материали/, с ДО 2100,00 лева и ДДС 420,00 лева;
12. Фактура № 1000002505/11.11.2020 г. с получател „XXX" ЕООД с ЕИК XXX, /рекламни материали/, с ДО 1620,00 лева и ДДС 324,00 лева;
13. Фактура № 1000002527/16.11.2020 г. с получател „XXXX" ООД с ЕИК, /рекламни материали/, с ДО 1937,00 лева и ДДС 387,40 лева;
14. Фактура № *****/17.11.2020 г. с получател „ХИПОПОРТ

С." ЕООД с ЕИК, /рекламни материали/, с ДО 1158,00 лева и ДДС 231,60 лева;

15. Фактура № 1000002546/18.11.2020 г. с получател „...." ЕООД с ЕИК ХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 617,91 лева и ДДС 123,58 лева,

16. Фактура № 1000002552/19.11.2020 г. с получател „....“ АД с ЕИК -, /рекламни материали/, с ДО 4130,30 лева и ДДС 826,06 лева;

17. Фактура № 1000002555/19.11.2020 г. с получател „Б.Н.К" ООД с ЕИК ХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1815,00 лева и ДДС 363,00 лева;

18. Фактура № 1000002564/23.11.2020 г. с получател „ХХХ" ООД с ЕИК ХХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1171,00 лева и ДДС 234,20 лева;

19. Фактура № 1000002575/24.11.2020 г. с получател „ХХХ" ЕООД с ЕИК ВХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1910,91 лева и ДДС 382,18 лева;

20. Фактура № 1000002576/24.11.2020 г. с получател „ХХХХХХХХ" ЕООД с ЕИК ХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1666,00 лева и ДДС 333,20 лева;

21. Фактура № 1000002579/24.11.2020 г. с получател „ХХХХ" ООД с ЕИК, /рекламни материали/, с ДО 5420,25 лева и ДДС 1084,05 лева;

22. Фактура № 1000002585/25.11.2020 г. с получател „Н." ООД с ЕИК ХХХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 4180,00 лева и ДДС 836,00 лева;

23. Фактура № 1000002587/25.11.2020 г. с получател „ХХХХ" ЕООД с ЕИК ХХХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1802,80 лева и ДДС 360,56 лева;

24. Фактура № 1000002588/25.11.2020 г. с получател „К." ЕООД с ЕИК ХХХ, /рекламни материали/, с ДО 1744,40 лева и ДДС 348,88 лева;

25. Фактура № 1000002589/25.11.2020 г. с получател „К." ЕООД с ЕИК ХХХ, /рекламни материали/, с ДО 3093,30 лева и ДДС 618,66 лева;

26. Фактура № 1000002611/26.11.2020 г. с получател „О.С.И.Б." ЕООД с ЕИК, /рекламни материали/, с ДО 1218,00 лева и ДДС 243,60 лева;

27. Фактура № 1000002614/26.11.2020 г. с получател „ХХХХ" ЕООД с ЕИК ХХХ, /рекламни материали/, с ДО 558,60 лева и ДДС 111,72 лева;

28. Фактура № 1000002619/27.11.2020 г. с получател „ХХХ" ООД с ЕИК ХХХ, /рекламни материали/, с ДО 920,00 лева и ДДС 184,00 лева;

29. Фактура № 1000002620/30.11.2020 г. с получател „Б." ООД с ЕИК

XXX, /рекламни материали/, с ДО 1925,00 лева и ДДС 385,00 лева.

Данъчната основа на всички гореизброени фактури била в общ размер на 65 994,77 лева и ДДС в общ размер на 13 198,95 лева.

При извършена проверка в информационната система на НАП, както и след анализ на събраните в хода на проверката документи било установено, че издадените от „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК ХХХХ, и посочени по-горе фактури, не са отразени в дневник - продажби и СД по ЗДДС за данъчен период месец ноември 2020 г., когато е следвало да бъдат отразени, а били отразени в дневник за продажби и СД по ЗДДС от дружеството в данъчен период месец 12.2020 г., видно от подадена СД по ЗДДС с вх. № 22111176938/14.01.2021 г. и дневник за продажби за данъчен период м. 12.2020 г.

Съобразно горното било констатирано, че неотразяването на горецитираните фактури в дневника за продажби и СД по ЗДДС в данъчен период месец ноември 2020 г. е довело до определяне на данък (ДДС) в по-малък размер за посочения период (м.11.2020 г.), а именно ДДС в по-малък с 13 198,95 лева, тъй като резултатът, деклариран от дружеството със СД по ЗДДС вх. № 22111170042/11.12.2020 г. за данъчен период м. ноември 2020 г. бил 8 300,19 лева - ДДС за внасяне, вместо данък (ДДС) за внасяне в размер на 21 499,14 лева (сборът между 13 198,95 лева - ДДС за внасяне по процесните фактури и 8 300,19 лева - деклариран от дружеството ДДС за внасяне), т.е. с 13 198,95 лева по-малко, в резултат на неотразяването на процесните фактури в данъчен период м. ноември 2020 г. Начисленият по посочените фактури данък (ДДС) в размер на 13 198,95 лева е следвало да постъпи в бюджета в срок до 14.12.2020 г., а същият е внесен на 14.01.2021 г.

Предвид направените в хода на проверката констатации, на 21.02.2022 г. св. С. Г. А., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в НАП, съставила АУАН № F643544/21.02.2022 г. срещу „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК ХХХХ, за извършено административно нарушение на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, вр. чл.182, ал. 2 ЗДДС.

АУАН е връчен на 21.02.2021 г. на упълномощен представител на дружеството - жалбоподател, който го подписал без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не били депозирани от страна на санкционирано дружество писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № XXXX – F643544/08.08.2022 г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП – С., за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2 от Закон за данък върху добавената стойност, за което и на основание чл. 182, ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на дружеството – жалбоподател „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК XXXX, е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на по 3299,73 (три хиляди двеста деветдесет и девет лева и седемдесет и три стотинки) лева.

Препис от наказателното постановление бил връчен на упълномощен представител на дружеството на 01.09.2022 г. лично и срещу подпис, който в законоустановения срок подал жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля – актосъставител С. Г. А..

Съдът кредитира цитираната доказателствена съвкупност, доколкото същата е еднопосочна, а и между страните няма спор по отношение на правнорелевантните факти, като е налице спор относно приложимото право.

От показанията на св. С. А. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля А. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същата като актосъставител е възприела възпроизведените от нея в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията ѝ и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за

проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице и е насочена срещу административнонаказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#) в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от [чл. 314, ал.1 от НПК](#), вр. [чл. 84 от ЗАНН](#).

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството - жалбоподател и които да обосновават отмяната на последното само на това основание. Съгласно чл. 193, ал. 2 ЗДДС актовете за установени нарушения на разпоредбите на ЗДДС се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Актът за установяване на нарушението е съставен от свидетеля С. А., която заема длъжност "главен инспектор по приходите" в ТД на НАП - С., офис Перник и има качеството "орган по приходите" съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Наказателното постановление е издадено от П.Г., заемащ длъжност заместник - директор на ТД на НАП - С., видно от приобщената като писмено доказателство Заповед № 667/30.09.2021г. и е оправомощен от изпълнителния директор на НАП да издава наказателни постановления за нарушения по чл. 182 ЗДДС, видно от представената заповед № ЗЦУ - 1149/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП.

Съставеният АУАН и атакуваното НП са издадени в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Съдът намира, че ясно и в пълнота е описано констатираното нарушение, обусловило ангажирането на административнонаказателната

отговорност на санкционираното лице, респ. създадени са били достатъчно гаранции за правото на защита на санкционираното лице, както и за разкриването на обективната истина при обжалването на наказателното постановление пред съда. Посочена е датата на нарушението и кога то е било установено.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН и НП на представител на жалбоподателя.

Въз връзка с релевираните от въззивника в жалбата възражения е необходимо да бъде отбелязано, че както актът за установяване на нарушението, така и наказателното постановление, имат съдържанието по чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като в същите при пълна идентичност се съдържа описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, както и посочване на нарушената разпоредба. При описание на елементите от състава на нарушението както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление, не е допусната каквато и да е било неяснота, респективно и възраженията на дружеството – жалбоподател в противоположния аспект не могат да бъдат споделени. Не може да се приеме за основателно оплакването, че е налице неяснота дали въззивникът е санкциониран за това, че не е отразил фактурите в регистрите за съответния или за следващия данъчен период. Както в АУАН, така и в НП, ясно е посочено, като са цитирани и разпоредбите от ЗДДС, че дружеството - жалбоподател е следвало да отрази издадените фактури в дневника за продажбите за данъчния период, в който са издадени, т.е. в дневника за продажбите за месец 11.2020 г., а вместо това в случая дружеството - въззивник е отразило издадените през месец ноември 2020 г. фактури в дневника за продажбите за месец декември 2020 г. Не съществува неяснота и по отношение на това дали въззивникът е санкциониран за неотразяване в дневника за продажбите на издадени данъчни документи или на отчетите за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС. Действително текстът на чл. 124, ал. 2 изр. първо от ЗДДС предвижда задължение за регистрираното по ЗДДС лице да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС, в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Еднопосочно и последователно и в АУАН, и в НП обаче е посочено, че в случая нарушението се е изразило в неотразяване на издадени от дружеството фактури през месец

ноември 2020 г. в дневника за продажбите за същия данъчен период, като никъде не се споменават отчети за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС. Следва да се посочи и че отчети за извършените продажби се съставят за доставките, за които издаването на фактура или протокол не е задължително, а в случая се касае именно за неотразяване на издадени от въззивника фактури.

По изложените мотиви съдът намира, че в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на наказателното постановление на това основание.

По същество на нарушението съдът намира следното:

При проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление настоящият съдебен състав счита, че „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК ХХХХ е осъществил състава на административното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС изисква регистрираното лице да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Ето защо дружеството - жалбоподател е имало задължението да отрази издадените от него през месец ноември 2020 г. 29 броя фактури /индивидуализирани погоре/ в дневника за продажбите за месец ноември 2020 г. и като не е сторил това е нарушил чл. 124, ал. 2 ЗДДС.

Както в АУАН, така и в НП, правилно е определена и датата на извършване на нарушението - 15.12.2020 г. Нарушението е извършено именно на тази дата, защото съгласно чл. 125, ал. 1 и ал. 3 ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка - декларация по ЗДДС, съставена въз основа на регистрите по чл. 124 ЗДДС, като заедно със справката - декларация се подават и отчетните регистри по чл. 124 ЗДДС. Сроктът за подаването им е до 14-то число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Т.е. в случая до 14.12.2020 г. "Б.Б." ЕООД е имало задължението да подаде справка - декларация за месец ноември 2020 г., ведно с регистър дневник за продажбите за същия данъчен период, в който да включи и коментираните 29 броя фактури. Като не е сторило това, на 15.12.2020 г. – първият ден, следващ изтичането на срока, дружеството –

въззивник е нарушило нормата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС.

Отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна, ангажира се за неизпълнение на задълженията им към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност /чл. 83 ал. 1 ЗАНН/, поради което не се налага обсъждане на субективна съставомерност на нарушението.

Съдът намери и че наказващият орган не е допуснал нарушение на материалния закон, като не е приложил института на маловажното административно нарушение. И това е така, защото нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран, не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Предприетото от въззивника поведение по доброволно изпълнение на задължението му по чл. 124, ал. 2 ЗДДС още преди образуване на административнонаказателното производство със съставяне на АУАН, не е такова обстоятелство, което да занижава в значителна степен обществената опасност на нарушението, а следва да бъде взето предвид единствено при определяне размера на имуществената санкция с оглед диференцирания подход на законодателя в чл. 182 ЗДДС. Съдът намира, че нарушението не може да се преценява като маловажно предвид обстоятелството, че се касае за неотразяване на 29 броя фактури, издадени от жалбоподателя.

Поначало наказващият орган правилно е определил и санкционната разпоредба, като е приложил нормата на чл. 182, ал. 2 ЗДДС. За съставомерността на нарушението по чл. 124, ал. 2 ЗДДС е необходимо неотразяването на издадения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период да води до определяне на данъка в по-малък размер. В случая, неотразяването на издадените 29 броя фактури в отчетните регистри за данъчен период - месец ноември 2020 г. е довело до промяна в резултата за този данъчен период чрез определяне на данък върху добавената стойност, изискуем от задълженото лице, в по-нисък размер, а именно ДДС за внасяне в размер на 8 300,19 лева - ДДС за внасяне, вместо данък (ДДС) за внасяне в размер на 21 499,14 лева (сборът между 13 198,95 лева - ДДС за внасяне по процесиите фактури и 8 300,19 лева - деклариран от дружеството ДДС за внасяне), т.е. с 13 198,95 лева по-малко, в резултат на неотразяването на процесните фактури в данъчен период м. ноември 2020 г. Като е съобразил и че жалбоподателят е отразил фактурите в дневника за продажбите за

данъчен период месец декември 2020 г., т.е. за данъчния период, следващ периода, в който е следвало да бъдат отразени, наказващият орган правилно е приложил и привилегированата разпоредба на чл. 182, ал. 2 ЗДДС, като е наложил на въззивника имуществена санкция в размер на 25 % от определения в по-малък размер данък, а именно – 3 299,73 лева.

Санкционната разпоредба на чл. 180, ал. 4 ЗДДС, за чието приложение претендира въззивникът, е неприложима в конкретния случай, доколкото тя касае различен състав на административно нарушение, а именно – когато регистрираното лице, което като е длъжно, не начисли данъка съгласно чл. 86 ЗДДС в предвидените срокове.

Независимо от горните изводи обаче съдът намери, че са налице основания за намаляване размера на наложената на двужестовото – въззивник имуществената санкция. От материалите по административнонаказателната преписка се установява, че наказаното лице се е ползвало от възможността по чл. 58г, ал. 2 ЗАНН и е отправило в 14 - дневен срок от връчване на АУАН до наказващия орган предложение за приключване на административнонаказателното производство със споразумение. Административнонаказателното производство не е приключило със споразумение, а вместо това наказващият орган е издал наказателно постановление, с което е наложил на жалбоподателя имуществена санкция, без да е изложил съображенията си нито в отделен акт, нито в обжалваното НП, нито в мотивирано постановление по чл. 58г, ал. 13 ЗАНН /или поне такива не са приложени в материалите по административнонаказателната преписка/ за недопустимост на института по чл. 58г ЗАНН в случая. Единствено в заключителната част на атакуваното НП наказващият орган е посочил, че е взел предвид "липсата на постигано споразумение с нарушителя", но отново не са изложени мотивите му за недопустимост на такова споразумение, при все че от жалбоподателя е било направено изрично предложение.

Разпоредбата на чл. 58г, ал. 15 ЗАНН предвижда, че издаването на наказателно постановление, без да е направено предложение по чл. 58г ал. 1 изр. второ /за приключване на производството със споразумение/ не е съществено нарушение на процесуалните правила, но съдът намира, че всякога, когато наказващият орган е сезиран с предложение за сключване на

споразумение и същият приема, че не са налице основанията за това, той е длъжен да изложи своите мотиви, тъй като отказът да се сключи споразумение лишава нарушителя от възможността да се ползва от привилегированата разпоредба чл. 58г, ал. 8 ЗАНН. Това е така, защото възможността за сключване на споразумение зависи в решаваща степен от процесуалната позиция на лицето, против което е съставен АУАН - дали то признава факта на извършеното нарушение, а не от волята на наказващия орган. Поради това и не може да се изисква от наказващия орган във всеки един случай да отправя предложение за сключване на споразумение, още повече, че може да е налице и някоя от хипотезите по чл. 58г, ал. 2 ЗАНН, при които сключване на споразумение не се допуска. Във всеки един случай обаче, когато до наказващия орган е отправено волеизявление от нарушителя, че желае сключване на споразумение, наказващият орган е длъжен да изложи съображенията, поради които приема, че такова не може да бъде сключено, тъй като сключването на споразумение е по-благоприятно за наказаното лице в сравнение с издаването на наказателно постановление, заради това, че при приключване на административнонаказателното производство със споразумение на нарушителя се определя административно наказание в размер на 70 % от минимума или от точно определения размер на наказанието глоба.

В случая и доколкото жалбоподателят е отправил в срок до наказващия орган предложение за приключване на административнонаказателното производство със споразумение, липсата на каквито да е мотиви на наказващия орган за недопустимост на същото, представлява нарушение на процесуалните правила, още повече, че в случая не е налице и никоя от хипотезите по чл. 58г, ал. 2 ЗАНН, която да забранява сключването на споразумение, нито пък в ЗДДС е предвидена неприложимост на разпоредбата на чл. 58г ЗАНН за нарушения по този закон. Нарушението, допуснато от наказващия орган, обаче е отстранимо в производството по съдебно обжалване на наказателното постановление, като съдът следва да измени размера на наложената имуществена санкция, като я индивидуализира по правилата на чл. 58г, ал. 16, вр. ал. 8 от ЗАНН. За административното нарушение по чл. 182, ал. 2 ЗДДС е предвидено, че се налага имуществена санкция в размер на 25 % от определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 250,00 лева. Предвид това на жалбоподателя следва да бъде

наложена имуществена санкция в размер на 2 309,81 лева (70 % от определения размер на санкцията, предвиден за извършеното нарушение). Така обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено, като размерът на наложената на въззивника имуществена санкция бъде намален от 3 299,73 лева до 2 309,81 лева.

Предвид всичко гореизложено, подадената жалба се явява частично основателна, макар и не по изложените в същата съображения, поради което обжалваното наказателно постановление следва да се измени единствено в санкционната си част.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в съдебните производства страните имат право на разноси по реда на АПК. Съгласно ал. 4 в полза на учрежданието или организацията, издала оспорения акт, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане от страна на представителя на въззиваемата страна, съдът следва да присъди в полза на ТД на НАП разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер от 100 лева, съобразявайки неголямата фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4, вр. ал. 7, т. 4 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № XXXX – F643544/08.08.2022 г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП – С., за извършено нарушение на чл. 124, ал. 2 от Закон за данък върху добавената стойност, за което и на основание чл. 182, ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на дружеството – жалбоподател е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3299,73 (три хиляди двеста деветдесет и девет лева и седемдесет и три стотинки) лева **в санкционната част, КАТО НАМАЛЯВА** размера на имуществената санкция от 3 299,73 (три хиляди двеста деветдесет и девет лева и седемдесет и три стотинки) лева на 2 309,81 (две хиляди триста и девет лева и осемдесет и една стотинки).

ОСЪЖДА „Б.Б.“ ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в гр.С., ж.к.“К.П.“, ул.“М.К.“ № 1, представлявано от ВЛ.ВЛ.Х. – управител, **да заплати** на ТД на НАП сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. С. на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____